

шестъ години; и, въпрѣки мразове, гладъ, диви звѣрове и всѣкакви лишения, тѣ останали живи. Ето какъ станало това.

Презъ 1743 година корабче едно тръгнало отъ гр. Архангелскъ на ловъ за китове. Но като напустнало Бѣло море и навлѣзло въ Ледовити океанъ, силни бури го тласнали къмъ източнитѣ брѣгове на страшния Шпицбергенъ. И тукъ ледоветѣ го тѣй притиснали, че то не могло вече да плава. Ловцитѣ трѣбвало да презимуватъ срѣдъ ледоветѣ. Капитанъ на кораба билъ Алексей Химковъ, който и другъ пжтъ посещавалъ тоя островъ. Спомнилъ си той, че по тия именно мѣста китоловци нѣкакви бѣха направили нѣщо като кжща, която може би се е запазила още. Трѣбвало да се намѣри, та да се укриятъ отъ настѣпващитѣ студове. И ето, Химковъ, синъ му и още други двама моряци — Степанъ Шараповъ и Федоръ Верагинъ — тръгнали да търсятъ тая колиба. Тѣ си зели пушкитѣ съ 12 патрона, брадва, ножъ, котле, 30—40 кгр. брашно и малко тютюнъ.

Следъ дълго, трудно скитане по ледоветѣ, тѣ стигнали най-после брѣга. Намѣрили колибата, но тя била вече полуразвалена. Пренощували въ нея и заранѣта тръгнали обратно къмъ кораба, да извикатъ и другитѣ и да зематъ храна. Но тѣхното отчаяние и ужасъ нѣмали край, когато видѣли, че морето е съвсемъ чисто отъ ледове и тѣхния корабъ го нѣма. Навѣрно презъ нощъта силенъ вѣтъръ го е захвърлилъ заедно съ леда обратно въ морето и го е разбилъ нѣкжде въ канаритѣ, защото отъ тогава нищо не се чуло за него.

На четирмата моряци не оставало друго, освенъ да се помирятъ съ своята зла участь и да се наредятъ колкото се може по-сносно.